

Nicole Plamenyak

O materinskej láske

Nicole Plamenyak

O materinskej láske

*Venované všetkým ženám,
ktoré hľadajú lásku vo svojom srdci.*

O materinskej láske
Nicole Plamenyak
© Katarína Kellová, 2019
Malé Leváre 145, 908 74 Malé Leváre
nicole.plamenyak7@gmail.com

ISBN: 978-80-570-1027-2

Obsah

1. časť	6
I. <i>o 18 rokov skôr</i>	6
II.	8
III.	10
IV.	13
Agáta	14
Frankie.....	15
V.	20
Lotosový pôrod	22
Spontánny potrat	25
Smrť.....	27
VI.	31
2. časť	32
I.	32
Michael	32
Dany	32
Yanna.....	36
Marína.....	38
II.	42
Katalyn.....	43
III.	46
Sally	47
IV.	50
Rodinné tajomstvo	50
V.	53
Lenny.....	53
Tina.....	54
Kristy	56
Maya	58
VI.	59
Katalyn.....	61
VII.	62
Nov	63
Spln	63
VIII.	66
Záver	68

O materinskej láske

Bol sychravý, jesenný podvečer. Anya sa vracala z mesta. Chôdzou jej to trvalo dobrú hodinu. No dnes sa ponáhľala. Kožené sandále sa jej zabárali do vlhkých listov. Každý jej krok znamenal prísľub blížiacej sa radosti. Les, ktorý oddeľoval jej dedinu od hlavnej hradskej ju s láskou objal, vdýchol jej silu a odvahu, že už čoskoro sa pre niekoho stane dôležitá, jediná, milovaná.

1. časť

I. o 18 rokov skôr

Šla lesom, slnečné lúče sa s istotou predierali pomedzi konáre starých dubov a bukov. Jej drobné krôčiky sotva narušili posvätné ticho lesa. Jej milovaná mamka ju držala za rúčku a pohmkávala si jemnú melódiu, ktorá krásne splývala so spevom lesných víl. Anya ich spev počúvala v záhrade ich malého domčeka. Dnes sa však nehrala, šla s mamičkou do mesta.

Každú sobotu chodili na trh predávať bylinky, mastičky, tinktúry, ktoré jej drahá matka pripravovala cez týždeň. Ľudia si už na krásnu, tajomnú ženu s dlhými čiernymi vlasmi a orieškovými očami zvykli. Vždy prišli k ich stánku, rýchlo vysvetlili čo ich trápi a mamička pohotovo vybrala liek na ich neuh. Veľa sa nepýtala, len sa na okamih zahľadela do ich očí. Tie akoby človeka objali tou najsilnejšou láskou a on sa úplne uvoľnil. Pozerala sa im rovno do duše. Preto občas prehodila pár slov, ktoré v človeku zasiahli presne to zranené miesto. Pomáhala, uzdravovala, liečila. Tak, ako to robili jej ženský predkovia už niekoľko desaťročí. Táto schopnosť sa dedila, preto aj Anya začala s mamkou zbierať bylinky a spoznávať ich účinky už od malička. Vždy ticho sedela na maminých kolenách a svojimi veľkými očami pozorovala svet. Byliny v jej srdci boli ako víly, či princezné. Každá mala svoj vlastný štýl, účes, povahu. Vždy, keď prišiel niekto k ich stánku pocítila, ktorá princezná sa najviac hodí ktorému človeku. Práve prichádzala pani s bruškom, s veľkým klobúkom a modrým plášťom proti vetru a dažďu. Hneď v nej videla princeznú Čakanku. V krásnom očakávaní a zároveň odovzdaní osudu typické pre budúce mamičky. Niečo šepala a mamka jej podala špeciálnu čajovú zmes pre tehuľky - pár kvietkov levandule, materinej dúšky, čakanky a myšieho chvosta. Deň ubehol tak rýchlo, ako keď sa lastovičky hrajú svoju lietajúcu naháňačku. V jednej sekunde sú nad vami a v druhej už pikujú rovno na strechu domu. Tak sa Anya zrazu ocitla pred bráničkou ich domčeka na okraji dediny, hneď ako končí tajomný les.

Dni jej detstva plynuli pokojne, v láske a harmónii. Až jedného dňa mamka neprišla domov. Večer totiž chodila na obchádzku po chorých v ich dedine. Anya ju čakala. Už porátala všetky sviečky v dome, uložila na noc svoje bábiky, zoradila hrnčeky podľa veľkosti a stále nezačula známy vrzgot ich bráničky, ani známu melódiu jej mamky. Anya sa začala báť. Niekedy sa mamka musela zdržať kvôli pôrodu, no vtedy ju prišla strážiť tetka Tanya. No dnes cítila v žalúdku strach. Niečo nebolo v poriadku. V jej 6 rokoch si obliekla háčkovany vlnený sveter a vybrala sa k susede sama. Tetka jej ledva otvorila, lebo už bolo neskoro. Zvnútra sa vinula jemná vôňa škorice a klinčekov. Určite varili varené

víno, ktorým sa zohrievali v týchto sychravých dňoch. Anya zatúžila po chvíľke pri plápolajúcom ohni, no hneď sa prebrala zo snívania a povedala tetke čo sa stalo. Tanya sa preľakla, pretože jej táto malá tmavooká dievčinka prirástla k srdcu. Napriek tomu, že veľmi neverila čarám jej matky. Síce vždy keď jej láma začala trápiť jej staré kosti siahla po čajovej zmesi, ktorú jej Anya priniesla minulú jeseň, keď sa nemohla pozeráť ako ju trápia bolesti. Dávala si ju vždy, keď už žiadne modlitby nepomáhali a ledva sa vládala zdvihnúť z postele. Tanya rýchlo usadila premrznuté dieťa v kuchyni pri peci a zavolała svojho syna, aby šiel zistiť čo sa stalo.

Syn sa vrátil rýchlo, pretože hneď pri kostole stretol čudný sprievod. Farár s dvoma žandármi viedli mamičku medzi sebou a za ňou rozzúrený pán hospodár.

“Vraj kvôli čarám tejto bezbožnice prišiel o život jeho čerstvo narodený syn.”

V očiach mamičky sa zračil žiaľ a strach. “Čo s ňou bude a kto sa postará o jej dcérku?”

Nedovolili jej sa ani rozlúčiť. Nemilosrdne, hneď v noci ju viedli do mesta, tam s ňou vraj už urobia poriadky. Nebude ona viac čarovať a detské duše na druhý svet posilať. Ostatní dedinčania len v strachu zízali z okien, pretože nejednému mamička priviedla na svet zdravé dieťaťko, či pomohla pri horúčkach s odvarom z vrbovej kôry. Ani jeden sa neodhodlal postaviť sa pánu hospodárovi, pretože on ich zamestnával a nikto nechcel ohroziť svoju rodinu, ak by si ho rozhnevali. Tak teda skončila jedna múdra žena, ktorá vďaka svojmu daru prišla o svoju slobodu o svoje dieťa.

Anya už nikdy svoju mamku nevidela, bol to pre ňu šok. Bolo to, ako keď nevyjde ráno slnko, ako keď už nikdy viac nepríde deň. Každý večer prosila Boha, aby odkázal mamičke, že na ňu myslí, nikdy na ňu nezabudne a nech je kdekoľvek, nech jej posila lásku. Vo svojom žiali sa ešte viac spojila s bylinkami, lesom a prírodou. Takže jej dar sa ešte viac upevnil.

Ráno nastavila líca slniečku, aby ju pohladilo a dodalo jej silu, vlásky si nechala prečesávať vetrikom, nohy ponorila do ranej rosy, aby ju ten chlad prebral a ona prekonala tú ťažobu, ktorú cítila v srdci. Tetka Tanya sa o ňu starala ako vládala, no Anya začala byť tvrdohlavá, svojská, zadumaná i hnevlivá. Keď jej nebolo po vôli, otočila sa vo dverách a utekala do lesa. Tam snívala so svojimi princeznami o svojej mamke a večer hladná a premrznutá prišla späť domov. Čím bola staršia tým bola krajšia a tajomnejšia. Jedného dňa spomenula Tanya pánovi farárovi aké má trápenie s dospievajúcim dievčaťom. Ten jej odporučil, aby ju dala do Rádu mníšok, tam sa vraj naučí poslúchať a dokonca

zabudne na tie čudné bosoráctva jej matky. Smrť mamičky bola pre Anyu šok, ale poslať ju do kláštora znamenalo stratu slobody. Niekde v kútiku duše dúfala, že sa objaví jej dedko, otec jej matky, ktorý s nimi žil pokiaľ nezomrela jej babička. Po pohrebe akoby po ňom zem zľahla. Vyšiel si na prechádzku a už sa nikdy nevrátil. Nikto nevedel, čo sa s ním stalo.

II.

Bolo slnečné ráno. Vedela to podľa toho, že na stene oproti posteli sa trblietali kryštálové čiastočky omietky. V skromnej izbičke boli štyri. Všetky zvonka rovnaké a zvnútra iné. Svoje, mladé, plné života a nádeje. Anya vo svojich 16 rokoch bola z nich najmladšia.

Anya po vstupe do kláštora mnoho nocí preplakala a nedokázala pochopiť ako bude žiť medzi chladnými múrmi kláštora, ďaleko od lesa a jej milovaných bylín. Čas však všetko vyliečil. Tak ako jej rástli vlasy, tak rástla aj jej múdrosť zdedená po matke. Postupne sa zaradila do každodenného chodu mníšskeho rádu. Chodila na predpísané litánie, pomáhala a robila čo jej prideliť. Hneď po príchode si ju pod svoje ochranné krídla vzala matka Helena. Bola to statná, dobre živená matróna s veľkým srdcom. Mala pochopenie pre Anyin žiaľ, preto ju spočiatku nechávala v čase odpočinku prechádzať sa po záhrade a postupne zisťovala jej znalosti o rastlinách a kríkoch.

Po roku sa Anya stala jej hlavnou pomocnicou v bylinkovej záhrade. Keď si splnila všetky povinnosti voči Bohu, už kráčala v pracovnej uniforme a záhradnej zástere po štrkovej cestičke, ktorá spájala zadný dvor kostola s rozsiahlou záhradou plnou bylín, kvetov, ovocných stromov a okrasných kríkov. Zástere si ušila zo svojich detských kvetovaných šiat, ktoré jej dala ešte mamka. Mala v nej všetky potrebné náradia, ale aj semenka, úlomky konárikov, či nové lístky rastlín, ktoré ešte nepoznala. Tým, že ich nosila pri sebe mohla ich viac precítiť a načúvať čo môžu priniesť ľuďom. Hneď ako vošla, vycítila aká je nálada v záhrade. Fialový orgován na ňu volal svojou sladkastou vôňou a dodával jej pocit radosti a uvoľnenia. Celý máj nosila jeho kvietok zastoknutý v habite a šírila tak jeho vôňu po celom kláštore. Žltkasté narcisy sa prekárili s krvavočervenými tulipánmi kto je krajší. Omamné hyacinty však každému dali najavo, že sú víťazky v priťahovaní včeličiek. Aby si tento moment dôkladne vychutnala, vždy si sadla na lavičku pod staručkou lipou a rozložila svoje zmysly na každú živú rastlinku v okolí. Hneď pocítila, že konvalinka potrebuje presadiť, pretože jej až piliš tieni rozkonárený hloh. Že ruže majú po chladnej noci strach, že im púčiky pomrznú. Anya svojou láskou podporila a doplnila čo bolo treba a prijala do srdca tú čistú lásku prírody. Potom bol čas na sadenie letničiek. Ich semenka získavala po ich odkvitnutí v predchádzajúci rok.

Matka Helena chodila v sobotu na trh a keď mala Anya šťastie, kúpila semená, či cibulky rastlín, ktoré v záhrade nemali. Anya sa o nich s láskou starala a plná očakávania čakala či sa im bude dariť. Práve jednu takúto rastlinku opatrovala. Matka Helena si nebola istá, či to má byť kvet, či zelenina. Po zasadení semienok sa dva týždne nič nedialo, no dnes ráno už Anya videla vykúkať prvé lístky nad zemou. Tak sa potešila, až jej slzy vyhrfli. Spomenula si na svoje detstvo, keď jej mamka zistila, že tie semienka, ktoré mali byť pôvodne uhorkové, boli slnečnicové. Keď sa ku koncu leta týčili tie majestátne kvety slnka ponad ich plot, každý sa na nich zahľadel a dodali mu vieru v úspech v živote.

Začala zima. Obdobie ticha, pokoja, kedy sa celá príroda zahalí neviditeľným závojom pokory. Anya trávila viac času modlitbami a pletením pestrofarebných šálov pre svoje sestry. O čo viac sa pani Zima hlásila o slovo, o to viac sa Anya ponárala hlbšie do svojich emócií a spomienok. V podstate jej v kláštore nič nechýbalo. Všetko malo svoj poriadok. Ostatné sestry si ju obľúbili, mala strechu nad hlavou, teplé jedlo a starala sa o záhradu, ktorú nadovšetko milovala. No v zime to bolo predsa iné. Čas akoby zastal, všetko bolo zdanlivo bez pohybu. No v Anyi horel jej vnútorný oheň, ktorý jej nedal pokoj. Bol to síce len plamienok, ktorý v lete ani necítila, ale paradoxne v zime sa hlásil o slovo. Neustále ho cítila a nedokázala ho uspokojiť žiadnou činnosťou. Záhrada jej veľmi chýbala. Väčšinou sa snažila zimu prečkať, trpezlivo rátala dni do Vianoc a potom do jari. No túto zimu sa jej nedarilo. Cítila, že jej mladé telo potrebuje cítiť skutočnú lásku. Pocit, ktorý si matne pamätala ešte z útleho detstva, kedy s nimi žil ešte aj jej otec. Nikdy presne nevedela prečo od nich odišiel. Vtedy bola príliš malá, aby sa pýtala mamky a neskôr matke jej otázka na otca vyčarila len nežný úsmev na tvári, z ktorého sa dalo vycítiť všetko. Hlboká láska, ktorú jej matka cítila voči otcovi. Silný cit, ktorý bol impulzom pre jej príchod na tento svet. Zároveň silná viera, že všetko bolo tak ako má byť. Jednoducho vtedy tam bol a teraz nie je. Často sa čudovala nad silou s akou ju matka vychovala a vôbec sa neponosovala. Akoby jej vôbec nechýbal. Kým však žila s matkou tak cítila jeho energiu, pretože matka na neho nezabudla. No čím dlhšie bola v kláštore, tým ťažšie sa jej darilo si túto lásku v srdci živiť a udržiavať.

Jediný muž v jej živote bol jej dedko, matkin otec. Už z rozprávania svojej milovanej babičky si pamätala na jeho silnú charizmatickú energiu. Na jeho veľké, silné, no mäkké ruky. Naučil ju láske k lesu, prírode, a hlavne dlhým prechádzkam až za hranice dediny, kde mala možnosť spoznať aj iné druhy rastlín, ktoré nerástli v okolí ich domu, kde ju brávala matka. Jednoducho bol pre ňu akýsi mužský vzor v reálnom svete, kdežto svojho otca cítila v srdci. Aj